

Vlinderen

'De final touch ontbreekt nog' bedenkt hij, terwijl hij bezweet neerploft in één van de strandstoelen die her en der in de tuin staan.

Een vol uur was hij in de late namiddagzon bezig geweest met de voorbereidingen van het diner. Eerst moest het gazon gemaaid, selectief weliswaar, met nog brede stroken wild gras waarin madelieven, vingerhoedskruid en boterbloemen moeiteloos hun weg zouden vinden. Met een reusachtig schepnet had hij de bladeren in het zwembad verwijderd tot er een rimpelloze vijver van lichtblauw aan zijn voeten lag. In het gras, niet ver van het water, pootte hij twee schragen neer, legde er een plank op en bedekte die met een linnen tafelkleed. De aldus gebouwde tafel bood amper plaats voor een etentje met twee. Dus zocht en vond hij in de garage drie lege wijnkisten die, op elkaar gestapeld naast de schragen-met-plank, prima dienst zouden doen als bijzettafeltje. Tuinstoelen, een kandelaar met zes kaarsen, lucifers, borden, bestek, linnen servetten, een ijsemmer, wijnglazen, lampions in de perenboom, hij had het allemaal zorgvuldig ingericht. In de keuken stonden de gerechten al van 's middags klaar om geserveerd te worden. En toch ontbrak er iets...

Hij komt uit de strandstoel, stapt naar binnen om zich te douchen en om te kleden. Opnieuw buiten, op blote voeten, stopt hij met nadenken. Iets doet hem lopen naar het achterste gedeelte van de tuin, waar drie hagen op manshoogte als het ware de muren van een kamer vormen. Alleen aan de zijde die de achtertuin scheidt van de akker is er geen haag. De U vormige ruimte die daardoor ontstaat levert een zekere intimiteit op, maar ook een onbelemmerd uitzicht op de vallei, een tapijt van akkers en weiden, met een beukenbos aan de einder. Daar, tussen de hagen, is het gras nog maar recent gezaaid, het groeit er halflang en is donkergroener dan het gazon waarop de eettafel staat. Daar, in *the room with a view* spreidt hij een grote deken uit op het malse gras en daarop nog eens badhanddoeken en kussens. Hij weet niet waarom hij dat doet. Dan zet hij zich in de strandstoel en wacht. Het is het uur tussen hond en wolf.

Na enkele minuten hoort hij een auto arriveren. Geluiden van een portier dat dichtslaat, van voetstappen op het grint, van het opendraaiende tuinhok. Vanuit de strandstoel kijkt hij haar aan, ze is gekleed in een felblauwe jurk waarvan de schouderbandjes uitgevoerd zijn in grote donkere kralen. Als een tuniek hangt de jurk losjes tot boven haar knieën, er is geen zuchtje wind. Zo'n outfits zie je ook bij beelden van vrouwen uit de oudheid herinnert hij zich. Ze nadert op haar lichtgroene sandalen en hij staat recht, kijkt haar in de ogen, denkt aan chocolade. En dan aan niets meer terwijl ze elkaar omhelzen, voelend.

'Lekker' zegt ze, na geproefd te hebben van de gekoelde prosecco die hij in kristallen glazen schenkt. Hij serveert er zwarte olijven bij en toast met garnalen en partjes limoen. Ze zit naast hem, in een strandstoel, kijkt hem ononderbroken en glimlachend aan terwijl ze praten. Het gesprek gaat over de zelf gekweekte aardbeien en frambozen die ze meebrengt voor het dessert. Er zijn daar geen afspraken over gemaakt, over dat dessert, zoals ze nooit over iets afspraken maken, wetend dat alles vanzelf gaat als ze iets samen doen.

Dan gaat hij naar binnen, nog steeds op blote voeten en haalt het voorgerecht. Na lang aarzelen tussen lauwe gerookte zalm met asperges of een terrine van hazenpaté met rauwkost, was zijn keuze op het eerste, volgens hem meer sensuele gerecht gevallen. Hij schenkt er een frisse witte wijn uit Puglia bij. Zij steekt de kaarsen aan, waarbij ze zich bukt en de tuniek soms van haar linkerschouder glijdt, mede dankzij de kralen die rond en glad ogen. Telkens dat gebeurt trekt ze ze met één vinger terug tot op haar schouder. Onder de kralen is er niets dan haar huid, merkt hij nu op. Ze trekt haar sandalen uit en neemt plaats, vouwt een servet open op haar schoot en bekijkt hem aandachtig terwijl hij de wijn schenkt. Ze kan haar blik niet afwenden van zijn linnen hemd, of liever van de plek waar het losgeknoopt is. Hij is gebruind, ziet ze, vermoedelijk door het vele werken in de tuin.

'Drie,' mompelt ze.

'Wat bedoel je?' vraagt hij.

'Je hebt drie kledingstukken aan.'

'Dat heb je goed geraden. Jij ook?'

'Nee.'

'Hoeveel dan wel?' vraagt hij met schorre stem.

'Minder dan drie. Maar hoeveel juist, daar moet je zelf achter komen,' knipoogt ze. 'Straks, voordat we gaan zwemmen, zul je het weten.' Haar ogen fonkelen en al pratend voelt ze zichzelf week worden. Is het door de geur van de lauwe zalm of door de rode gloed van de avondzon? Of komt het door het hemd?

'Smakelijk.' Ze eten en drinken zwijgend, alleen het gerinkel van vorken en messen, gehanteerd door hun beringde vingers is te horen. 'Het is zoals met goede muziek,' flitst het door haar hoofd. 'Daar zijn de stiltes en de rusten even belangrijk als de noten ervoor en erna.'

De glazen met koele wijn weerspiegelen de ondergaande zon en hij besluit om de lampions aan te steken. Hun kleuren van goud, blauw, geel, oranje en wit projecteren zich op de tafel en op hun gezicht. Dan staat hij recht en begint af te ruimen.

'Ik zorg even voor het hoofdgerecht,' kondigt hij nogal zakelijk aan.

'Ik wil graag zwemmen!'

'Nu?'

'Wel ja, waarom niet?' En ze staat op, pakt de borden en zet ze op de tafel. Dan neemt ze zijn hand in de hare en trekt hem over het gazon mee naar het terras, waar het zwembad wacht.

'Kijk naar me.' Met een trage beweging schuift ze de kralen van haar linkerschouder, dan doet ze hetzelfde met die op haar rechterschouder. De blauwe jurk valt naar beneden en drapeert zich rond haar voeten op de roodbruine terrastegels. Een witte vlinder dwarrelt tussen hen door.

'Het is drie-nul,' beseft hij plots, zich onmiddellijk schamend voor deze ongepaste gedachte. Hij kleedt zich ook helemaal uit, neemt haar in zijn armen en draagt haar het zwembad in, trede na trede, tot ze beiden het water rond hun hals voelen. Ze drukt zich dicht tegen hem aan, haar armen rond zijn schouders geslagen. Alleen het geklots van water is nu te horen binnen de stilte van dit uur, en ook hun ademhaling, die ze

voelen in elkaars oren. Hij stapt traag door het lichtblauwe water, heen en weer tot aan de rand, daar waar de treden zijn. Dan legt hij zich op zijn rug op de bovenste trede en trekt haar naar boven zodat ze met haar rug op hem komt te liggen. Zo blijven ze roerloos op deze plek, het water stroelend over hun lijven waarop de late zon nog warmte geeft. Ze laat haar armen zakken en streelt onder water zijn benen. Hij legt zijn beide handen op haar buik, nauwelijks bewegend. Haar hoofd zakt ontspannen weg in de holte van zijn hals.

'Ik voel je,' fluistert ze.

'Ik voel jou ook.'

'Kom.' Ze draait zich om en drukt haar lippen in zijn hals. Bijna onhoorbaar kreunt hij. Met zijn twee handen masseert hij lichtjes haar rug, eerst in haar nek, dan tussen haar schouderbladen, traag dalend naar haar lendenen, tot zijn handen rusten op haar dijen. Ze kan een diepe zucht niet onderdrukken en streelt zijn haar, drukt zich nog dichter tegen hem aan, hij omhelst haar, ze voelt zijn hart bonzen onder haar borsten, dit moment is een cadeau, rondom hen is er alleen water en tuin en zon en stilte.

'Ik heb kou.'

'Dan zal ik je verwarmen.'

Hij zet zich op de rand van het zwembad en trekt haar naar zich toe tot ze hurkend op hem zit, haar voeten op de warme terrastegels. Ze drukken zich zachtjes tegen elkaar aan, voelen het water van zich afglijden en omarmen elkaar. Een warme gloed trekt door hun lijven. Boven hen fladdert de vlinder. Ze vraagt zich af hoe ze dit zo lang heeft kunnen missen.

Zo zitten ze lang in de laatavondzon, tot ze ondergaat. Dan neemt hij haar opnieuw in zijn armen en draagt haar naar de plek waar hij die namiddag nog het grote deken gelegd heeft. Ze wikkelen zich in de handdoeken en gaan samen liggen.

'Heb je geen honger?' vraagt hij als ze het beiden weer lekker warm hebben.

'Helemaal niet,' antwoordt ze.

'Er staat een hoofdgerecht klaar in de keuken.'

'Wij zijn het hoofdgerecht,' fluistert ze in zijn oor.

'Dan kunnen we zelf ook het nagerecht zijn.'

'Ja,' zegt ze, 'hoewel ik ook zin heb in de aardbeien en de frambozen.'

Het wordt weer stil.

'Dan stel ik voor dat we het opeten van het dessert...euh...een beetje moeilijk maken,' zegt hij.

'Wat bedoel je?'

'Ik bedoel dat we de aardbeien en de frambozen elkaar laten proeven en dat zonder onze handen te gebruiken. Zoals ik vroeger als kind zonder handen met de fiets durfde te rijden.'

'Ik ben benieuwd hoe je dat gaat klaarspelen,' lacht ze.

Hij komt recht, loopt naar de wijnkistjes waarop de schaal met fruit staat en loopt terug naar de haag-kamer. Ze richt zich op, de handdoek schuift van haar af, hij knielt en ze kijken elkaar in de ogen.

'Maar eerst...?'

'Ja.'

Ze gaat op haar buik liggen, op het nog warme deken. Haar armen liggen gestrekt naast haar. Voorzichtig zet hij zich op haar dijen, met zijn knieën rond haar heupen. Ze voelt hem. Dan legt hij zijn handen op haar hoofd, beweegt traag in de slierten haar die nog nat zijn. Bijna onmerkbaar glijden zijn vingers naar haar nek, haar schouders. Hij masseert met trage, tactiele bewegingen. Zijn handen nemen het van hem over en strelen haar rug, telkens van de nek tot aan haar heupen. Hij voelt haar warmte, zij de zijne. Gedachten vliegen weg, onmerkbaar, het voelen neemt de overhand. Ze licht haar hoofd op, draait het naar hem toe, hij begrijpt wat ze wil en draait haar om tot ze op haar rug ligt. Dan buigt hij zich naar de fruitschaal, neemt tussen zijn tanden een rijpe aardbei en brengt die naar haar lippen. Ze zuigt zich vast aan het fruit, laat haar tong in het vruchtvlees woelen. Het rode sap druppelt over hun gezichten, hun monden versmelten, ze eten en drinken van het fruit, van elkaar.

Nu neemt zij met haar mond een framboos uit de schaal en steekt ze uitdagend in zijn hals. Ze drukt ze tegen zijn huid, het sap stroomt over zijn schouder, ze likt het traag op en kust hem. Hij kreunt.

'Lekker.'

'Ja.'

Terwijl ze dit zeggen voelen ze elkaars hart bonzen, ze strelen, eten en drinken het rode wild gekweekte fruit. Zo gaan ze door, in het donker dat inmiddels elke hoek van de tuin gevuld heeft. Alleen de lampions in de perenboom werpen nog veelkleurig licht en schaduw op hun bloedrode lichamen. Er zijn alleen nog haar en hem, licht en kracht, urenlang. Ze voelen zich vrij.

Als de zon opkomt worden ze wakker in het opgerolde deken. Ze voelen, ruiken elkaar. Ze fluisteren.

'Ik heb een hongertje.'

'Ik ook. Maar ik zou eerst graag nog eens van jou willen proeven.'

'Kom dan.'

En ze proeven opnieuw, nog intenser dan tijdens de avond, de nacht. Als ze samen in slaap vallen wordt het licht. Pas tegen de middag worden ze wakker.

'Nu heb ik echt wel honger. Ik had nog een hoofdgerecht, farfalle met tomaten en courgette.'

'Wat is farfalle?'

'Vlinderpasta.'

Kamadeva